

GOLGOTA PRIKRIVENOG POLICIJSKOG ISLEDNIKA

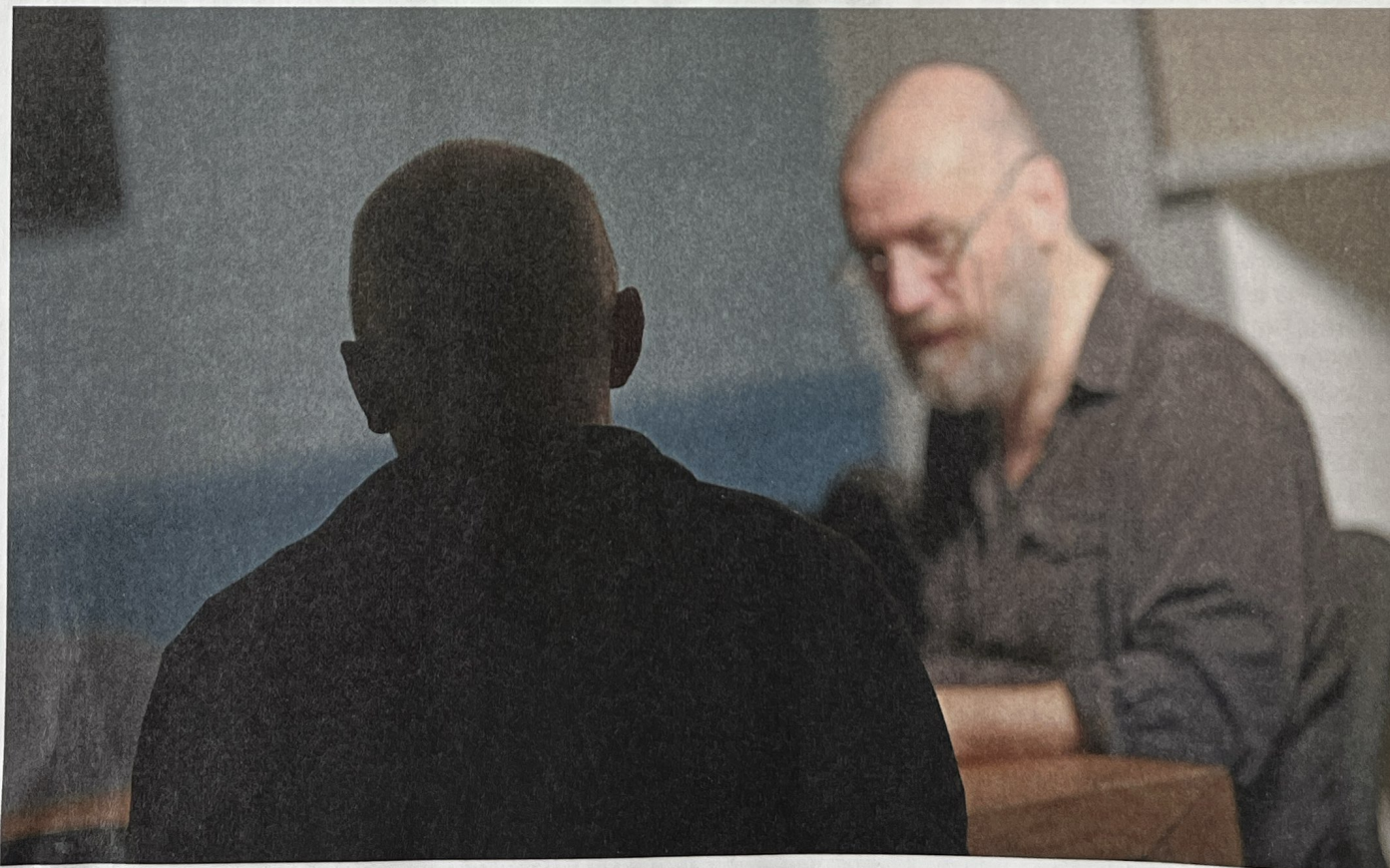
Oteli su mi dete, zapalili kuću, prete nam likvidacijom

Prvi prikriveni islednik u Srbiji koji je razotkrio saobraćajnu mafiju čiji deo su bili i ljudi iz sistema, umesto da dobije zaštitu države, kao nezgodan svedok degradiran je i šikaniran na poslu, nepoželjan u službi, a njegova porodica postala je meta surove osвете

Vuk Z. Cvijić

ODNOS DANAŠNJE VLASTI i institucija prema mafiji i visokoj korupciji ogleda se nedvosmisleno u postupanju prema prvom srpskom policijskom prikrivenom isledniku Milovanu Milutinoviću i njegovoj porodici. Porodica policajca koji se infiltrirao u kriminalnu organizaciju da bi bila otkrivena, izložena je napadima i životno je ugrožena. Umesto da ih država zaštiti, Milovan već desetak godina vodi spor protiv države zato što im je zaštita uskraćena. Sud je ovog aprila utvrdio da su Milutinovići zbog državne

nebrige bili izloženi progonu, pa im je dodelio simboličnu odštetu, ali ne i obezbeđenje, što je bio najvažniji zahtev. A prošli su golgotu. Kuća im je spaljena početkom 2012, stariji sin je bio otet 2014, dok je mlađi bio napadnut prošle i aprila ove godine, a sve vreme su dobijali pretnje. Po zahtevu službe, Milutinović se u „saobraćajnu mafiju“ u kojoj su bili ljudi iz MUP-a i drugih državnih službi, infiltrirao još 2006. Akcija je uspešno okončana hapšenjem 29 osumnjičenih u Srbiji od kojih su kasnije mnogi osu-

GORAN SRDANOV / RADAR

đeni u Specijalnom sudu za organizovani kriminal. Akcija je sprovedena u Nemačkoj, Hrvatskoj i Makedoniji, gde je ova organizovana kriminalna grupa delovala. Oni su izvlačili novac iz osiguravajućih kuća tako što su lažirali dokumentaciju o navodnim saobraćajnim udesima. Iako je sve uspešno okončano Milovan Milutinović, prvi srpski policajac koji je pristao da bude prikriveni islednik, do danas je izložen progonu.

Ovo je njegova ispovest za *Radar*.

„Bila je to prva akcija prikrivenog islednika u Srbiji. Sud ju je odobrio početkom 2006. i to u vidu obavezujuće naredbe - ubacivanje prikrivenog islednika. Ova nova zakonska mogućnost bila je u nadležnosti istražnog sudije. Akcija je trajala do druge polovine 2006. Sve je počelo tako što sam najpre ja prijavio krivična dela za koja sam imao operativna policijska saznanja, pa je odlučeno da se krene u akciju. Imao sam saznanja da je u pitanju međunarodna organizovana kriminalna grupa koja je radila u Srbiji, Makedoniji, Hrvatskoj i Nemačkoj. Lažno su prikazivali štete na vozilima i tako pljačkali osiguravajuće kompanije. Bilo je sumnje da su u njoj policajci, koji su sačinjavali fingirane spise i preko svojih saradnika prosleđivali ih pravosudnim organima, gde su imali takođe svoje ljude. Zatim su, uz pomoć veštaka, višestruko uvećavali potraživanja. Na kraju su isplaćivali velike iznose od osiguravajućih društava. To sam prijavio, što je odgovaralo današnjem institutu uzbunjivača jer se radilo o ljudima iz MUP-a gde sam radio. Međutim, institut uzbunjivača je tek kasnije uveden u pravosudni sistem. Procenjeno je da mojom aktivnošću kao prikrivenog islednika možemo razotkriti ceo slučaj.

Po naredbi suda ministar unutrašnjih poslova Dragan Jočić donosi rešenje da budem prikriveni islednik. Počeo sam tada i sa tajnom pratnjom i prikupljanjem podataka. Organizatori kriminalne grupe su imali utisak da sam ja njihov čovek i da radim za njih. Tražili su od mene da im dostavljam kompletirane predmete o fingiranim saobraćajnim nesrećama sa podacima za učesnike. Te iste predmete sam morao zavesti u sve delovodne knjige naše službe kao i u sistem automatske obrade podataka. Zatim sam takve predmete, po instrukciji, predavao organizatorima kriminalne grupe. Na taj način smo pratili tok predmeta, ko je sve iz pravosudnog sistema i veštaka osiguravajućih kompanija uključen u lanac. Bila su i treća lica koja su samo podizala novac i njih smo identifikovali. Samo na taj način smo mogli da uđemo u strukturu te organizovane kriminalne grupe. Sve prikupljene podatke smo dostavljali istražnom sudiji Specijalnog suda, koji je vodio akciju. Po njegovoj proceni, kada smo prikupili dovoljno podataka za procesuiranje, polovinom 2006, krenulo se u hapšenje 29

pripadnika u Srbiji. Nažalost, tada je izostala međudržavna saradnja kako bi se utvrdila korelacija između uhapšenih u različitim državama. Moja aktivnost na tom slučaju je tada prestala, ali mi rešenje o prestanku nikad nije uručeno. Još imam rešenje koje je doneto početkom 2006.

Institut prikrivenog islednika tada je tek uveden kod nas, tako što su prepisane odredbe iz anglosaksonskog i kontinentalno-evropskih zakona. Imao sam garancije da će država preduzeti niz mera za bezbednost moje porodice, kao i lične i imovinske sigurnosti.

Prve pretnje su mi stigle posle mog svedočenja, kao zaštićenog svedoka krajem 2007. Stizala su preteća pisma na moju kućnu adresu i bilo je jasno i nedvosmisleno da znaju moj identitet. Moji pravi podaci su se našli u svim spisima, jer tada nije bilo regulisano propisima da se ima kodno ime. Zbog tih propusta su 2007. i 2009. uređene dodatno odredbe zakona za prikrivenog islednika. Greška je bila i što sam radio kao prikriveni islednik u mestu gde sam živio sa porodicom. Zbog problema i otkrivanja identiteta, dobio sam premeštaj u Beograd. Ali to je ispa-

lo još gore jer mi je porodica ostala u mestu prebivališta. Kasnije se u sudskom postupku koji sam pokrenuo državno prvobranilaštvo pravdalo kako su pripadnici kriminalne grupe znali da sam prikriveni islednik jer samo ja nisam bio uhapšen. Od 2008. obraćao sam se MUP-u, ministru, tužilaštvu... sa zahtevom za zaštitu.

Umesto zaštite stizale su pretnje da će ubiti mene i članove moje porodice. Moja supruga je dobijala takve pretnje i telefonskim pozivima i preko poruka. Ona takođe radi u policiji.

Ubrzo nakon mog svedočenja provaljeno je u našu kuću i urađena premetačina. Ozbiljnije sam počeo da sumnjam i da strahujem za bezbednost jer je sve ukazivalo da je to čin osвете. Početkom 2012. je naša stara porodična kuća zapaljena i sve je izgorelo do temelja. Na sreću, tada niko nije bio u kući. Živeli smo tada u kući rođaka, a supruga i ja smo provodili veći deo dana na poslu u policiji. Krajem 2012. moj advokat je podneo predlog za mirno rešenje spora, ali država uopšte nije odgovorila. Pokazala je da nema volje i morao sam da uđem nevoljno u sudski postupak sa zahtevom da se preduzmu mere zaštite za celu porodicu, sa materijalnim i nematerijalnim potraživanjima koja su već nastupila. Od 2012. veliki broj uhapšenih je pušten da se brani sa slobode. Kako su znali moje podatke, bili su u prilici da mi se svete jer se presuda saobraćajnoj mafiji zasnivala na činjenicama koje sam prikupio kao prikriveni islednik.

Sve pretnje i uništavanje kuće smo naravno prijavili. Zatim je 2014. iz dačkog autobusa na brutalan način otet naš stariji sin koji je tada imao 14 godina. Na silu je

U policiji, gde i dalje radim, nisam imao nikakvu satisfakciju za uspešnu akciju. Nikada posle toga nisam dobio adekvatno radno mesto. Nadređeni su me nazivali špijunom, cinkarošem i ubačenim elementom

dete izvučeno iz autobusa gde mu je ostao ranac sa knjigama. Uguran je u automobil koji je preprečio autobus. Otmičar ga je fizički zlostavljao i rekao da je to zato što mu je otac gurao nos gde mu nije mesto. Teško smo to doživeli. Bila je to gruba poruka da mogu i dete da mi otmu i kuću da mi zapale... Otmičar je kasnije uhapšen, ali nikada tužilaštvo nije temeljno istražilo slučaj da otkrije pozadinu otmice mog sina.

Nismo ni tada dobili zaštitu. Tu se videlo (2014) da država nema uopšte volju da se uhvati ukoštac sa organizovanim kriminalom i visokom korupcijom. Oni su mene tada pustili niz vodu. Organizovani kriminal i korupcija danas razjedaju naše društvo i ruše ga iz temelja. Svi smo svedoci da je tako. Najviše posla sada ima za aktivnost prikrivenih islednika, koji bi razbijali organizovane kriminalne grupe. Međutim, za to nema volje. To je poruka i drugima u policiji koji bi se usudili da se suprotstave visokoj korupciji i organizovanom kriminalu. Zato već od 2013. sumnjam da nema angažovanja prikrivenih islednika u ozbiljne kriminalne organizacije. Ima slučajeva samo sa sitnim dilerima i policajcima koji traže mito u saobraćaju. Potrebni su prikriveni islednici koji bi otkrili kontakt mafije sa pojedinim visokim funkcionerima policije i države, ali toga nema. Državi, izgleda, samo smetaju oni koji bi radili svoj posao.

Govorili su da ću sa porodicom biti dislociran. Srbija ima međunarodne sporazume o zaštiti insajdera. To podrazumeva prijem kompletne porodice u drugu državu. Do toga nije došlo. Te garancije su bile propisane i zakonom. Srbija ima sporazume o zaštiti svedoka saradnika i zaštićenih svedoka. Tako je čak i ratnim zločincima, koji su postali svedoci saradnici, obezbeđen drugi identitet. Imam postdiplomske studije završene na Fakultetu političkih nauka u Beogradu i ispunjavam uslove da radim kao predstavnik MUP Srbije u inostranstvu. Te uslove ima i moja supruga. To se nije desilo.

U policiji gde i dalje radim nisam imao nikakvu satisfakciju za uspešnu akciju. Naprotiv, dočekan sam na nož zbog te akcije. Sve to počinje da kulminira od 2012. To pokazuje da postoji tihi otpor kod određenih moćnika i struktura u državi i policiji za obračun sa organizovanim kriminalom i korupcijom. Nikada posle toga nisam dobio adekvatno radno mesto. Bio sam izložen pritisku i šikaniranju. Naredjeni su me nazivali špijunom, cinkarošem i ubačenim elementom. Govorili su, ti nisi naš, ti si njihov. Nepoželjan sam u službi. Protiv mene su podneli više od 30 disciplinskih prijava, sve sa ciljem da napustim službu ili budem izbačen. Prijave su odbačene, ali sam bio izložen velikom

Država ga nije obezbedila i odgovorna je

Predsednica Komiteta pravika za ljudska prava dr Katarina Golubović i zastupnica Milovana Milutinovića, kaže za *Radar* da su oni ispunili sve zakonske kriterijume da dobiju zaštitu. Milutinović je od samog početka obavljanja zadatka ispunio sva tri zakonska uslova za ulazak u program zaštite: bio je svedok u krivičnom postupku organizovanog kriminala; bez njegovog iskaza bilo bi otežano, odnosno nemoguće dokazivanje u slučaju saobraćajna mafija; i treće on ne samo da je bio izložen opasnosti po život, zdravlje, fizički integritet, slobodu i imovinu – kod njega su posledice i nastupale duži niz godina. U parničnom postupku protiv Srbije, koji se vodio punih 10 godina, pravnosnažno je odlučeno da je Republika Srbija odgovorna za nematerijalnu štetu, jer nije preduzela mere zaštite te je Milutinoviću i njegovoj porodici dosuđen određeni iznos kao naknada, ali nisu dobili zaštitu. Postupak se nastavlja, jer je Apelacioni sud procenio da prvostepeni sud nije odredio visinu odštete kako treba. Sud je odbio da odredi mere zaštite jer se oglasio nenadležnim. Država ga nije obezbedila i odgovorna je za sve šta se desilo. Adekvatan program zaštite i dalje nije aktiviran, iako i danas postoje razlozi.

finansijskom trošku za advokate. Nezakonito sam premeštan na sve lošija radna mesta, pa je te odluke poništio sud. Ali sad MUP ne postupa po presudi suda da me vratiti na radno mesto na kome sam bio. Ne dobijam više ni zadatke. Svi sudski postupci koje sam pokrenuo kada je država odbila sporazum su se otegli. Nekadašnji tužilac za organizovani kriminal Miljko Radisavljević svedočio je u moju korist, kao i Milorad Veljović, nekadašnji direktor policije, ali zaštitu nisam dobio.

Ni danas moja supruga, naši sinovi i ja nismo bezbedni. Naš mlađi sin je krajem marta 2024. za dlaku izbegao da bude ubijen, kada je pucano pored njega u gradu gde živimo. Pre nekoliko meseci imao sam informacije iz policije od kolega da se sprema napad na mene i moju porodicu i da je organizator jedne ozbiljne kriminalne grupe dobio 150.000 evra za moju likvidaciju i likvidaciju moje porodice. Tu informaciju, i da mi je sin napadnut, predao sam ministru policije, tužilaštvu i Jedinici za zaštitu. Ovog aprila ponovo je dva puta napadnut mlađi sin. Prvo ga je presrelo vozilo sa lažnim policijskim blinkerima. Preprečili su njegovo vozilo i izašli su naoružani napadači sa uperenim oružjem. Kada je shvatio da to nije policija pobjegao je u policiju i prijavio slučaj. Dan kasnije je doživeo još ozbiljniji napad. Na putu ka kući sedam-osam napadača je bilo sa dva automobila. Preprečili su mu put, ali je uspeo da preskoči ogradu i pobjegne u obližnju kuću, gde je bio do dolaska policije. Automobil u kome je bio napadači su potpuno demolirali. Po intenzitetu napada koje doživljavamo vidi se da je kulminacija sada na vrhuncu.

U poslednje vreme se potiskuju sve vrednosti profesionalnog rada u policiji. Mafija udara tamo gde ste najtavniji, na porodicu. A sve je to moguće zato što nemamo vladavinu prava i pravno ustrojstvo“, ispričao je prvi srpski prikriveni islednik Milovan Milutinović. ■